

LA FORÇA NECESSÀRIA

per a aconseguir la independència de la nació catalana

A partir de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya es va fer palesa la necessitat d'obrir un període de reflexió i d'adaptació a la realitat actual. Aquesta ponència, resultat d'aquesta reflexió, cobreix tres àmbits fonamentals:

- Un resum històric dels motius fundacionals de SI, de les accions dels dos anys d'acció parlamentària i una visió de la realitat actual*
- Una proposta d'actuació*
- Una proposta d'adaptació organitzativa d'acord amb les realitats explicitades anteriorment*

PREÀMBUL

La nació catalana, que comprèn el Principat de Catalunya, la Catalunya del Nord, les Valls d'Andorra, la Franja de Ponent, el País Valencià i les Illes Balears i Pitiüses, **és una unitat històrica de llarga durada que ha tingut institucions estatals pròpies i que ha defensat els valors de la democràcia, la llibertat i la solidaritat**. El sotmetiment de la major part del territori a l'ocupació de l'estat espanyol implica una espoliació econòmica i una opressió lingüística i cultural insuportables, que causen indefectiblement l'empobriment del nostre poble i la desaparició de la nostra realitat nacional. Per aquesta raó, la independència (del Principat de Catalunya i, amb ella, del conjunt dels Països Catalans) és el requisit per a refer i millorar les nostres condicions de vida i de treball i per a salvaguardar la nostra llengua, cultura i nació. Per això va néixer i per això lluita Solidaritat Catalana per la Independència.

EL NAIXEMENT DE SI

Solidaritat Catalana per la Independència és un fruit del segle XXI: va néixer a partir del creixement de l'anhel i la necessitat d'independència. Va néixer quan el poble català va començar a reivindicar, en àmplies mobilitzacions, una independència desvinculada de la gestió autonòmica i concretada en objectius i terminis. Va sorgir per contribuir a la unitat del moviment independentista. Va néixer, de fet, per la necessitat de **deixar de banda partidismes i sumar esforços en moments de dificultats i d'esperances**.

És ja una constatació que, els darrers anys, el sentiment i l'expressió independentista han crescut al nostre país, especialment i sobretot al Principat de Catalunya. La qüestió clau és que, precisament ara, l'expressió de l'esmentat sentiment és més àmplia que mai.

Les raons de l'augment al suport de l'independentisme entre la ciutadania es poden dibuixar en la successió que tracen les manifestacions convocades per la Plataforma pel Dret de Decidir, el 18 de febrer del 2006 ("Som una nació i tenim el dret de decidir"), l'1 de desembre del 2007 ("Som una nació i diem prou! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures") i l'11 de Setembre del 2009 (amb el lema "Som una nació, volem Estat propi" i amb un manifest en què s'afirmava que calia "donar per acabada la via autonomista i l'acceptació de la legalitat espanyola" i que ja no s'aniria "darrere dels polítics que no demostrin amb fets que defensen un estat català independent"); l'espectacular moviment de les consultes per la independència encetat a Arenys de Munt el 13 de setembre del 2009; la gran manifestació del 10 de juliol del 2010 convocada per Òmnium Cultural ("Som una nació. Nosaltres decidim"); o la que fou més gran encara, la multitudinària manifestació convocada per l'Assemblea Nacional Catalana l'Onze de Setembre del 2012 amb el lema "Catalunya, nou estat d'Europa", que mobilitzà quasi dos milions de persones i obligà les forces polítiques catalanes a centrar llur posició al voltant d'aquest eix polític. Així mateix, també és constatable l'increment de la reivindicació independentista a les manifestacions del darrer anys: el 25 d'abril i el 9 d'octubre a València, el 7 de novembre a Perpinyà i el 30 de desembre a Palma.

Abans d'arribar a l'embranchida del 2012, situats encara al 2010, mentre el poder polític i judicial espanyol s'encarregava de reduir al no-res la proposta de

cert avenç dins l'autonomia que significava l'Estatut del 2006, **els partits polítics amb representació parlamentària romanien sords al clam de la societat catalana**. Per això va néixer **Solidaritat Catalana per la Independència**, per defensar la nació dels atacs cada vegada més descarats de l'*establishment* oligàrquic espanyol, que pretén anorrear-nos com a cultura i com a societat.

Amb **la voluntat de dur a la pràctica política el batec popular** es va presentar públicament **Solidaritat**, una proposta diferent perquè feia una passa més enllà de la retòrica i plantejava **de manera pràctica i concreta** la consecució de la independència, perquè enllaçava aquesta tasca amb la imprescindible **regeneració democràtica** i perquè va ser capaç d'unir, dins d'un marc general de progrés, sensibilitats i ideologies diferents amb l'objectiu comú de la construcció d'un nou estat independent europeu més just i més democràtic que no vol ser hereu del model espanyol ni mirall de les seves institucions.

I aquest ha estat el tret característic de **Solidaritat** des del naixement: el fet de posar al primer punt de l'ordre del dia, cada dia, **la independència com a absoluta prioritat**. Juntament amb aquest tret definitori, **Solidaritat** també s'ha singularitzat de les opcions que hi havia fins aleshores perquè significa l'**independentisme no autonomista** (és a dir, que no s'embarca en la gestió de l'autonomia, sinó que actua directament per fer la independència) i perquè des de bell començament ha expressat el seu compromís amb la recuperació de la salut ecològica i amb l'objectiu de la incorporació de la resta dels **Països Catalans** a la lluita per la independència i, quan sigui el cas, a l'estat independent del Principat de Catalunya.

L'ACCIÓ REALITZADA

El mateix any del naixement, el 2010, **Solidaritat Catalana per la Independència** es presentava a les eleccions autonòmiques i hi obtenia més de 100.000 vots, que es transformaven en quatre diputats.

Aquell fet va ser tota una sorpresa, tant perquè es tractava d'una coalició nova com per la **pràctica parlamentària** que de seguida van desplegar els diputats de SI.

Perquè, de fet, es pot dir que hi ha un abans i un després de l'entrada de **Solidaritat** al Parlament:

- per la immediata presentació de la **Llei de Transició a la Independència** (que va mostrar de seguida quina havia de ser la prioritat i la pràctica dels diputats independentistes: no pas dir-se'n en temps d'eleccions i oblidar-se'n després, sinó actuar en conseqüència també dins el Parlament)
- per la **denúncia de les trames d'interessos enquistats dins l'autonomia** i que perjudiquen tant la llibertat del poble català com el seu benestar actual i futur (amb els afers d'Abertis, la concessionària dels peatges per a autopistes ja a bastament amortitzades, o de les *motxilles*, els sobresous a la Diputació de Barcelona, com a casos paradigmàtics)
- per la **reivindicació social**, amb la presentació de la llei per a la dació en pagament de l'habitatge hipotecat, el manteniment de les partides pressupostàries per a la sanitat i l'educació, l'oposició a les retallades i l'exigència del tancament de caixes de la Generalitat respecte de l'estat espanyol.
- pel treball a favor de la desnuclearització dels Països Catalans, oposant-nos al magatzem temporal centralitzat de residus nuclears o a l'allargament de la vida dels reactors d'Ascó, Vandellòs i Cofrents, denunciant la cooptació corporativa del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible i diversos conflictes ecològics, i proposant-hi alternatives.
- per la defensa de l'escola en català i del model d'immersió lingüística (amb la clara reclamació del **blindatge del català com a única llengua vehicular a l'ensenyament**)
- per la denúncia dels privilegis dels diputats i les diputades (dietes astronòmiques per desplaçaments inexistents, teletacs a compte de la ciutadania...) i per la consegüent renúncia a tals privilegis (els diputats de SI van ser, de fet, els únics que van tornar els teletacs), o per la publicació, per primera vegada en més de trenta anys, dels sous dels diputats del parlament català.

- per la presentació anual dels **pressupostos de l'estat propi** com a alternativa a la misèria i l'escanyament dels serveis públics que signifiquen mantenir l'actual sistema d'espoliació.

Els diputats de SI han mostrat, amb la pràctica, que hi ha una manera diferent i digna de fer política parlamentària.

L'activitat dels diputats de **Solidaritat** (el grup que, tot i ser el menys nombrós, va ser el que més propostes de llei va presentar durant la legislatura) va incomodar de manera evident l'*statu quo* econòmic i polític català. La desqualificació i els intents de menysvaloració van ser una constant. Les entitats que representen les *dependències interiors*, amb quota de poder delegat i gens d'interès a perdre-la, s'han aplicat a aquesta tasca.

La veu dels diputats de **SI** ha servit, en tot cas, per **desbloquejar una situació institucional que romania encallada**, pràcticament enquistada. Al capdavall, bona part de les qüestions que per primera vegada van plantejar en seu parlamentària els diputats de **SI** han estat, després, assumides, si més no formalment, per la major part de l'arc parlamentari: en aquest sentit recordem per exemple l'ús d'expressions com ara "Espanya ens roba" o "espoli fiscal", que d'entrada fins i tot es van intentar prohibir des de la mateixa presidència del Parlament, o la naturalitat amb què els diputats de **SI** presentaven la independència com una necessitat per al benestar del poble català i, alhora, com una consecució possible en un termini raonable de temps.

Així mateix, cal destacar que poc abans de complir l'any de vida, i abans també d'haver pogut consolidar una estructura territorial àmplia, **Solidaritat** va concórrer a les eleccions municipals. Era l'any 2011 i, malgrat els pocs recursos materials, però gràcies a un contingent humà esforçat i il·lusionat, s'aconseguien **una cinquantena de regidors i de regidores disposats a traslladar també a l'àmbit municipal el treball de SI a favor de la independència i la regeneració democràtica**. Els resultats del 2010, així com els del 2011, i la vertebració de l'estructura territorial de **SI**, des de la vitalitat de les seccions locals fins a l'executiva nacional, van evidenciar la voluntat de molta gent de passar de l'independentisme retòric a **l'independentisme amb coratge** i capaç de transformar una realitat nacional sotmesa a una de preparada per a decidir sobiranament el seu futur.

LA NOVA SITUACIÓ

I, després de la massiva manifestació de l'Onze de Setembre, el 2012 es van convocar eleccions autonòmiques anticipades.

L'anàlisi dels resultats d'aquestes eleccions abasta una àmplia gamma de matisos, des del punt de vista de la consecució de la independència de la nació catalana. D'una banda, hi va haver un plantejament electoral que posava explícitament, i per primera vegada, **la qüestió de la independència al centre del debat polític**. De fet, a diferència del que havia succeït a les eleccions del 2010, quan tan sols **Solidaritat** plantejava la dicotomia independència sí / independència no com a principal eix electoral (i, per tant, polític), la campanya del 2012 es va plantejar en clau pràcticament plebiscitària i tots els partits es van definir i pronunciar sobre aquesta qüestió. Els postulats independentistes, de fet, van ser assumits (si més no formalment) per un nombre important de propostes electorals. Fins i tot la coalició CiU, amb la càrrega institucional de tornar a presentar com a cap de cartell el president de la Generalitat, va omplir actes i mítings d'estelades i metàfores independentistes. En tot cas, més enllà de l'abast de les metàfores, i de les intencions finals i reals, el fet és que una part importantíssima de l'electorat va votar en clau independentista i de tomb social.

D'una altra banda, però, els resultats electorals van tenir per conseqüència la sortida del parlament de **Solidaritat**, l'opció que duia al programa i a l'ADN la consecució de la independència.

Un seguit de factors han coincidit, en diversos graus, per donar aquest resultat. I, més enllà de qüestions com ara el silenciament i/o el menysteniment de determinats grups mediàtics, el joc pervers de les enquestes o els desencerts en què hàgim pogut caure en campanya i abans (i aquí cal fer esment de l'anàlisi feta pels adherits i les adherides de SI, en assemblees arreu del territori, les aportacions dels quals són recollides en aquesta ponència amb l'objectiu que constitueixi el punt de partida de la nova etapa de SI, que bastirem entre tots, amb esperit crític i constructiu, rigor, autoexigència i actitud de millora contínua), hi ha sobretot tres moviments de fons que cal tenir presents:

—El primer, que, a diferència de les eleccions de 2010, en què érem pràcticament l'única opció independentista amb credibilitat que es va presentar, a les eleccions del 2012 **tant CiU com ERC han reproduït reiteradament** (fins i tot, en alguna ocasió, literalment) **el discurs de Solidaritat**. Formalment, si més no. Amb un Mas erigit com a líder d'un procés *tranquil cap a l'estat propi* (o cap a *estructures d'estat propi*, en fi) i superat el tràngol del tripartit (després, per tant, del toc d'atenció que van significar per a ERC els resultats del 2010), el *vot útil* s'ha canalitzat cap a les formacions amb més representació (i que, en teoria, amb més força han de poder empènyer el procés), mentre que el *vot indignat* i més escorat a l'esquerra alternativa (d'independentistes i, també, de no explícitament independentistes) ha tingut l'opció de les CUP. Sovint, **Solidaritat** hem estat, per a molts electors, la segona opció. Però ja se sap que no se'n voten dues, d'opcions, a les eleccions. A molta gent li ha sabut greu que no hàgim entrat al Parlament. Però no ens havia votat.

—El segon, **una certa feblesa conjuntural**. Perquè, de fet, s'ha optat per les propostes en el fons conservadores quant a l'estratègia per la independència. Potser no ha pesat tant, a l'hora de decidir el vot, que hi hagués un full de ruta clar (amb la declaració d'independència), concret i amb data, per tal de fer la independència, com que es presentés (fins i tot implícitament) la *reivindicació* d'independència. De fet, amb aquesta segona opció ja n'hi ha hagut prou. És cert, per tant, que el sentiment independentista ha crescut (i molt), però, alhora, també pot ser que encara no sigui majoritària la voluntat que fa que un poble passi de "manifestar un desig d'independència" a "fer la independència" amb una estratègia de declaració d'independència, que inevitablement haurà de superar el marc legal espanyol.

Pot ser que les nostres propostes hagin fet venir vertigen, pot ser que no hàgim sabut generar prou *simpatia*. Hem constatat, en tot cas, que el convenciment de tenir raó no és suficient per a persuadir la ciutadania.

—El tercer, **que no hem explicitat com calia les nostres propostes socioeconòmiques de lluita contra la crisi i de defensa dels drets socials**. Les polítiques de retallades contra els drets socials i econòmics guanyats i adquirits per les classes populars i mitjanes, que han estat executades pels governs català i espanyol, han provocat una important protesta ciutadana aquests darrers anys. La centralitat política s'ha desplaçat cap a l'esquerra en aquests temps i l'independentisme ha votat, en bona part, atenent aquest fet. El nostre discurs, marcadament i prioritàriament independentista, ha tapat les

nostres propostes socials. Durant la campanya, no hem parlat a fons dels problemes socials i ecològics, tot i que teníem ben treballat aquest camp al programa electoral. Cal que, en el futur, fem més visible el nostre programa i el concretem en tots els àmbits, per connectar amb més sectors.

LES 5 D: ELS EIXOS DE SI EN LA NOVA ETAPA

Solidaritat és una formació política independentista i progressista, que creu fermament que la independència no es pot separar de la justícia social i ecològica i la regeneració democràtica, i que és l'únic motor capaç de fer sortir el país de la crisi social, econòmica i institucional. L'actuació política de Solidaritat va enfocada prioritàriament a aconseguir la independència de la nació catalana i a bastir el projecte del nou estat català amb ètica, justícia i benestar social, amb gestió sostenible del medi i el territori (amb un model energètic eficient, basat en les energies netes, renovables i no agressives amb el medi) i amb aprofundiment i regeneració democràtica.

La construcció d'un nou estat independent ofereix l'oportunitat d'alçar-lo sobre unes bases més justes i democràtiques que permetin, no tan solament de millorar el benestar material del poble català, sinó també elevar-ne el nivell cívic bo i millorant la pràctica democràtica de les organitzacions i de l'activitat política i econòmica.

I és en aquesta múltiple direcció que plantegem el treball que ens pertoca de fer els pròxims temps. Atès que la tasca i l'objectiu de **Solidaritat** han estat, i han de continuar essent (tant si tenim representació parlamentària com si no en tenim), contribuir a alliberar la nació catalana i convertir-la definitivament en un estat independent, democràtic i social, i en la mesura que aquests objectius no han estat assolits, les noves circumstàncies comporten, també, nous reptes que podríem resumir com les "5 D" de **Solidaritat**:

- Declaració d'independència
- Drets socials
- Democràcia real
- Desenvolupament territorial
- Defensa de la realitat nacional catalana.

Declaració d'independència

En aquests moments, una bona part del discurs polític de **Solidaritat** (espoliació fiscal, necessitat d'independència, possibles fases del procés) ha estat adaptada i formalment assumida per partits del camp autonomista. Empès per la voluntat popular, per les circumstàncies, el convenciment o la pròpia retòrica, el cas és que el nou pacte de govern autonòmic projecta un discurs que inclou l'organització d'una "consulta d'autodeterminació".

Ara bé, aquest acord CiU-ERC deixa molts punts oberts respecte del procés d'independència: no fixa la data de la consulta, ni la pregunta (no sabem, per tant, si tindrà un plantejament clar –com ho era, per exemple, el de la consulta d'Arenys de Munt, del 2009: "Està d'acord que Catalunya esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social, integrat a la Unió Europea?"–), ni si tindrà caràcter vinculant, ni especifica tampoc què passarà en cas que l'estat espanyol suspengui, per exemple, la llei de consultes que pugui aprovar el parlament.

Més enllà, per tant, de les dificultats (externes o estructurals) que es pugui trobar aquesta consulta per arribar a fer-se o no, hi ha la qüestió important: hem de treballar per a la concreció.

En aquest sentit, **si hi ha un procés de referèndum hi donarem suport, òbviament, si es planteja d'una manera clara i diàfana**, és a dir, en termes d'independència sí / independència no. En cas, però, que la consulta es formuli en termes prou ambigus que ni sigui un referèndum vinculant ni acabi de significar res, o si l'estat espanyol n'impedeix directament tota realització, cal tenir prevista, impulsar i treballar amb l'objectiu de fer possible l'altra opció per a assolir l'estat català independent: la proclamació directa i democràtica, la declaració d'independència.

Com a continuació del procés i única via si l'estat espanyol suspèn la llei de consultes, entenem que, recollint la voluntat popular, el Parlament de Catalunya, com a dipositari de la sobirania del poble català, ha d'actuar amb la responsabilitat i el coratge que els temps reclamen i proclamar, des de la plena legitimitat que li atorga el desig de la ciutadania expressat a les urnes i en manifestacions multitudinàries, la independència de Catalunya. La difusió de la declaració d'independència com a via necessària per assolir l'estat independent serà una de les tasques prioritàries de Solidaritat en aquesta nova etapa.

Amb aquest propòsit, i per no allargar innecessàriament un procés vital per a la supervivència del poble català i el benestar de les persones que el formen, **cal que des del 2013 mateix es posin les bases que permetin la declaració d'independència**, bo i obrint negociacions amb la comunitat internacional en aquest sentit. Així mateix, aquesta declaració ha d'incorporar una menció explícita a la incorporació posterior de la resta dels Països Catalans al nou estat independent (prèvia decisió democràtica).

Drets socials

Des de **Solidaritat Catalana per la Independència**, treballem perquè la independència del nostre país arribi com més aviat millor, però mentre no s'assoleixi, **considerem indispensable de continuar treballant pels drets socials i ecològics i per la cohesió del poble català**. Mentre romanguem sotmesos als dictats i als interessos de l'estat espanyol, veiem com les retallades en serveis bàsics posen en un perill seriós l'estat del benestar. **Solidaritat** ha de continuar al costat de la defensa de les conquestes socials, impulsant campanyes i participant en les que impulsin els actors socials.

Cal dir, igualment, que, tot i l'espoliació fiscal i la manca d'autogovern, Catalunya ha estat pionera en la investigació i el desenvolupament de programes de millora de l'assistència sanitària i social i de la qualitat de vida de les persones, i un exemple internacional d'integració, diversitat i solidaritat.

Actualment, però, en part fruit de la crisi econòmica provocada pel capital financer i especulador, però sobretot a causa del bloqueig i l'espoliació econòmica a què ens sotmet Espanya, i a la qual es pleguen fins ara els governs autonomistes, es produeix una profunda involució i retallades pressupostàries de conseqüències imprevisibles. Aquesta involució és el camí que va des d'una concepció de l'estat del benestar com a conseqüència dels drets adquirits de les persones cap a un enfocament assistencialista de beneficència i resposta urgent, en un context permanent de precarietat i aprofundiment de la crisi humanitària que vivim.

Solidaritat proposa no únicament la recuperació dels nivells anteriors de benestar, sinó l'avenç en els beneficis socials de què gaudeixen les democràcies avançades d'Europa, països amb els quals ens hem d'emmirallar.

La igualtat de tracte i d'oportunitats, i l'equitat, són els fonaments necessaris per a bastir un sistema socialment just, que permeti a les persones (especialment de les classes populars, les més desfavorides) l'accés en igualtat a les polítiques socials i els serveis públics, i garantir així el benestar i la qualitat de vida de la ciutadania en totes les esferes i àmbits socials i vitals.

Per tant, treballarem per estendre la consciència de la necessitat urgent d'assolir la independència. Així mateix, difondrem els exemples positius d'actuació sobirana que es poden dur a terme fins i tot des de la situació actual (com ara la insubmissió fiscal a Espanya que han practicat els ajuntaments de Gallifa i d'Alella), i denunciarem la passivitat de l'autonomisme davant del patiment del poble català.

Democràcia real

Continuarem practicant la democràcia real en l'àmbit intern, bo i cercant mecanismes per fer-la tan directa i efectiva com sigui possible, i exigint-la en l'àmbit social i polític.

Entenem que l'administració pública necessita una profunda modernització per tal d'esdevenir una eina amable que organitzi i capitanegi un veritable estat del benestar, que ha d'establir la persona en el centre de la seva acció i activitat i, alhora, ser sostenible envers el territori i els recursos.

Aquesta modernització també haurà d'afectar els càrrecs electes, de manera que s'hi han de racionalitzar els sous i augmentar el control institucional i fiscal per a evitar casos de corrupció i de malversació de cabal públic.

Assumim la participació ciutadana en la presa de decisions no solament com un dret legítim de les persones que formen el nostre poble, sinó com un requisit indispensable per tal d'elaborar i desplegar accions que garanteixin la democràcia, la cohesió social i la qualitat de vida.

Defensem les **llistes obertes** per a les eleccions, la limitació de mandats de determinats càrrecs públics, les incompatibilitats de càrrecs i **la regulació i el control del finançament dels partits polítics** per tal d'evitar que l'acció pública quedi corrompuda pels interessos particulars; defensem la **transparència informativa** que permeti a qualsevol ciutadà d'accedir a les despeses i els expedients de les administracions (són les administracions que

estan al servei de la ciutadania, i no a la inversa), com també de denunciar qualsevol mala praxi en l'exercici dels serveis públics.

Defensem el **compliment dels compromisos electorals** i l'exigència de responsabilitats per mala gestió, i també la **retirada de sous vitalicis** i la regulació de la compatibilitat de l'acció política remunerada amb **càrrecs en empreses privades**, fins i tot després d'haver deixat la política.

Desenvolupament territorial i econòmic

El territori és el context físic on es desenvolupa la nostra activitat i economia, un espai finit i vulnerable que arribarà a la independència molt malmès, per les agressions sistemàtiques producte de les etapes *desarrollistas* franquista i postfranquista, la manca de visió de país i l'esquarterament organitzatiu aliè tant a les necessitats i característiques del territori com als nostres interessos culturals i econòmics. Cal pensar en un nou model de planificació territorial que respecti els béns comuns naturals, la bona salut dels ecosistemes i l'harmonia dels paisatges.

El **desplegament de les vegueries i l'estructura comarcal com a model organitzatiu del nou estat català** i el treball i l'estudi de les necessitats de sostenibilitat i desenvolupament de tots els territoris, amb respecte a les seves característiques i potencialitats, constitueix un dels eixos d'estudi i intervenció de **SI**. Així mateix, lluitem per la desaparició de les fronteres administratives que, fruit d'una història adversa i de l'ocupació espanyola i francesa, divideixen i esquarteren la continuïtat territorial i humana de la nostra terra, al nord, a ponent i al sud.

Cal pensar també una estratègia de desenvolupament econòmic sostenible per a cadascun dels territoris, és a dir, proposar models econòmics propis d'acord amb les característiques de cada territori i planificar les infraestructures necessàries, fet que ha de permetre la creació d'ocupació i una sortida pròpia a la crisi. En aquesta estratègia optem per un model energètic desnuclearitzat i basat en les energies renovables, l'estalvi i l'eficiència energètica.

Defensa de la realitat nacional catalana

Aquests últims anys hem vist com l'assetjament a la nostra llengua i a la nostra cultura s'ha descarat fins a la indignitat. No podem romandre indiferents davant de l'intent de genocidi cultural i lingüístic deliberat que sofreix el nostre poble. **Solidaritat** ha denunciat a bastament les campanyes sistemàtiques de descrèdit i escarn a la realitat nacional catalana, bo i posant de manifest la tebior de les respostes d'alguns altres partits catalanistes.

En aquest sentit, cal destacar com, frívolament i sense cap rigor científic, hi ha hagut qui ha afirmat que en el futur estat català hi hauran de ser oficials la llengua catalana i la llengua espanyola. Fer això seria mantenir l'ordenament lingüístic actual que possibilita que qualsevol persona pugui viure als Països Catalans exclusivament en espanyol, menystenint absolutament el català. Llavors, de què li serveix, al nostre idioma, la independència política?

Promoure l'actual estatus jurídic del català en un estat independent és donar continuïtat a l'intent de genocidi lingüístic practicat pels governs espanyols i francès secularment. Però, en aquest cas, esdevindria molt més greu, perquè seria autoimposat. És per això que subscriuim i exigim l'aplicació de la tesi cada dia més unànime dels lingüistes més prestigiosos de casa nostra, i també de l'estranger, que afirmen que **tan sols l'oficialitat única del català en el nostre futur estat independent pot garantir-ne la pervivència** per a esdevenir la llengua comuna de tots els futurs ciutadans catalans lliures (tot i garantir els drets lingüístics individuals). En conseqüència, el català també ha de ser l'única llengua vehicular a l'escola pública i concertada, fet que no exclou, òbviament, l'aprenentatge de més idiomes, que es garantirà en l'ensenyament.

Des de **Solidaritat** continuarem treballant perquè les agressions, les mentides sistemàtiques i el discurs de la por no arrelin en la societat catalana. En tot allò que faci referència al conreu i la defensa de les formes de vida i de cultura pròpies de la nostra condició nacional, contraposarem a les agressions dels estats espanyol i francès la denúncia vigilant i la difusió internacional; i a la propaganda anticatalana, l'argumentació.

Així mateix, reiterem que **som una nació formada per l'aportació de moltes cultures**. **Solidaritat** serà sempre fermament contrària a qualsevol acte, expressió o discurs que intenti dividir el poble per raons de cultura, procedència o creença. **Per a ser català no preguntem d'on vénem, sinó on vam.**

LA FEINA PER A IMPULSAR AQUESTS OBJECTIUS

1.- Consolidar

Solidaritat Catalana per la Independència representa un sector nou dins el panorama polític català: representa l'independentisme no autonomista i amb voluntat de majoria social; representa la regeneració democràtica, la defensa dels drets socials i el treball polític amb mans lliures; representa explicitar un full de ruta independentista clar, pautat i que compta amb el conjunt de la nació. Tot això, junt, no s'havia plantejat fins ara. S'ha obert una escletxa en l'anquilosat panorama polític català. Hem constatat que no és fàcil, però és necessari de donar-li forma plenament.

Una tasca important que caldrà abordar, per tant, i que té relació directa amb aquesta necessitat de consolidació, és la presència, amb una activitat sòlida, a les comarques del país.

2.- Eixamplar

El segon desafiament que **SI** té davant seu és **eixamplar el conjunt dels independentistes conseqüents**. Desenes de milers de vots a les darreres eleccions autonòmiques varen expressar directament la voluntat d'independència, i d'independència ara. I si és cert que, vist amb perspectiva històrica, probablement és la primera vegada que s'assoleix aquest gruix explícit, també ho és que no n'hi ha prou per a encarar directament el procés d'independència.

Una part important de la feina de **Solidaritat** en els propers temps, per tant, haurà de ser **sumar més independentistes de desig al conjunt dels independentistes de fets**, és a dir, ajudar a continuar avançant, a fer el pas de la reivindicació a l'acció conseqüent, a comprendre que *ser independentista* no és cap opció de mera retòrica, sinó que implica concreció; implica, precisament, *fer* la independència sobrepasant la legalitat espanyola.

Òbviament, aquest *fer* no serà tasca d'un sol partit, sinó d'un poble. I des de la diversitat política i associativa que conforma la xarxa viva d'aquest poble. És per això que **Solidaritat**, com ha fet des que es va fundar, s'esforçarà per establir sinergies positives amb més formacions, amb entitats culturals,

professionals, cíviques, sindicals, ecologistes, empresarials, etc. que treballin per la independència. Així doncs, aquest serà un dels principals objectius de SI en aquesta nova etapa.

Així mateix, mantindrem les campanyes (pròpies o en col·laboració amb més formacions polítiques o amb entitats cíviques) que ajudin a aquesta tasca (en defensa de l'escola en català, contra el bloqueig econòmic...) i n'engegarem de noves en el mateix sentit, bo i obrint-les a la participació general. Treballarem per fer arribar el missatge independentista als barris, ciutats i pobles del país on tingui un suport menor, escoltant la gent per saber-ne temences i arguments i maldant per sumar el màxim de ciutadania possible a aquest procés.

3.- Difondre

Solidaritat treballarà en la difusió dels avantatges que la independència tindrà en la millora de l'economia i l'augment de les oportunitats per a la globalitat del poble català.

Així mateix, **Solidaritat** participarà en la tasca d'internacionalització del cas català tot cercant d'establir connexions amb els partits polítics i institucions dels principals països del món per tal d'explicar-los els avantatges polítics, econòmics i diplomàtics que significarà tenir com a interlocutor l'Estat de Catalunya.

4.- Comunicar

La proposta de **Solidaritat** representa l'independentisme ferm, l'independentisme no subordinable i coratjós. Això és perfectament compatible amb la pràctica d'**un discurs entenedor i amable que convenci tant amb els fets com amb la forma** o, més exactament, amb la combinació de tots dos elements.

Honestedat, rigor, transparència, coherència i ponderació han de ser els valors que amarin amb naturalitat el nostre discurs per tal de contribuir a teixir complicitats amb un projecte que és inclusiu per definició.

La present ponència organitzativa de Solidaritat Catalana per la Independència (SI) té per objectiu adequar la forma en què s'organitza com a partit i moviment polític. Aquest document, en tant que document que serà sotmès al màxim òrgan de SI, el 2n congrés nacional, tindrà la consideració de **proposta de reforma dels Estatuts**.

Els objectius de la proposta organitzativa pretenen revisar tots aquells aspectes que no han tingut un bon encaix en els actuals Estatuts de SI.

Els principals eixos que han de definir-nos organitzativament són:

1. SI, moviment polític assembleari, transversal i democràtic
2. SI, coalició d'acció independentista
3. SI, organització municipalista
4. SI, acció independentista i defensora de l'estat del benestar, des de la transversalitat.

1. SI va néixer amb la voluntat d'esdevenir una nova forma de fer política al servei de la independència del nostre país. Amb les consultes sobiranistes al record, vam intentar teixir un moviment polític transversal que defugís les rigideses, jerarquies i formalismes dels partits polítics tradicionals, centrats en l'eix esquerra-dreta. Cal recordar els aspectes positius que ha incorporat SI, sense oblidar aquells aspectes que cal revisar per millorar-los.

Aspectes positius que cal aprofundir:

- Implantació de l'Espai Democràcia (ED): consultes vinculants, via internet, als adherits. En la nova etapa no hi haurà tants punts que requereixin una presa de posició ràpida. Per tant, podrà ser gestionat de manera més planificada. El Consell Nacional i l'Executiva Nacional podran activar el procés. Cal valorar si els resultats parcials han de ser públics a la web de SI per a no adherits, qui pot sol·licitar ED i el termini mínim que es requereix per fer una consulta en condicions. Finalment, entenem que caldrà obrir l'ED a consultes d'àmbit no nacional, sempre que tècnicament sigui possible.

- Llistes obertes electorals. Cal valorar si les llistes obertes pures actuals són millorables amb criteris de representació territorial per evitar que hi hagi territoris infrarepresentats. Cal trobar mecanismes, clarament establerts en els protocols de la coalició, per tal que tots els partits siguin representats convenientment en les llistes electorals. A més, es promouran els processos de votació en què no es distingeixi entre vots i punts, de manera que cada adherit tingui un vot.
- Programes electorals aprovats assembleàriament.
- No endeutament amb entitats financeres
- Congressos assemblearis i oberts als simpatitzants.

Cal, doncs, apropar-nos al moviment polític que permeti que el màxim nombre de persones aportin el màxim: afavorir la creació de grups de treball per sobre de secretaris/secretàries. Cal fomentar el treball en equip amb objectius compartits i resultats avaluables. Els adherits podran ser-ho de l'Assemblea Local o Comarcal que prefereixin sempre que ho sol·licitin i figurin a les llistes de cada local o comarcal.

Propostes concretes:

En l'àmbit local, les assemblees locals definiran com s'organitzen. S'elimina la figura de l'executiva local com a ens necessari per a constituir una local. Caldrà una assemblea que nomeni, com a mínim, un/a coordinador/a o enllaç amb la comarca. Les reunions locals seran sempre obertes al conjunt d'adherits i s'organitzaran regularment assemblees obertes als simpatitzants i la ciutadania en general.

En l'àmbit comarcal, les executives només restaran obligades a tenir un/a coordinador i secretaris d'organització i finances, sense perjudici que puguin mantenir l'estructura actual. La resta, serà lliurement designada per l'assemblea, que formarà grups de treball de les àrees que consideri oportunes. El/la coordinador/a comarcal podrà ser nomenat pel temps que consideri l'assemblea, de manera que pugui ser considerat rotatori. Les reunions comarcals hauran de comptar amb representants dels municipis on hi hagi persones adherides.

En l'àmbit regional, les executives seran formades obligatòriament per un/a coordinador regional i els secretaris d'organització i finances. La resta de les àrees de treball seran escollides per congrés. El coordinador i el secretari d'organització i finances regionals tindran la consideració de consellers nacionals.

El Consell Nacional mantindrà l'actual representació territorial, amb consellers en funció del càrrec i consellers escollits directament pel territori, i es reunirà, preferentment, cada dos mesos.

En l'àmbit nacional, en el present congrés s'escolliran les següents secretaries:

- Presidència
- Secretaria General
- Organització i Finances
- Política Institucional
- Acció Municipal
- Estudis i Programes
- Formació i Atenció de l'Adherit
- Polítiques Sectorials
- Moviments Ciutadans i Temes Internacionals

En l'àmbit nacional, les secretaries de nova creació proposades que caldrà escollir al futur congrés de reforma d'Estatuts seran les següents:

- Secretaria d'aspectes jurídics i secretari de l'executiva
- Portaveu nacional (que podrà ser una nova secretaria o designat entre els membres de l'Executiva Nacional)
- Secretaria de Finances
- Secretaria de Comunicació
- Secretaria de Campanyes i Mobilització
- Secretaria d'enllaç amb la coalició.

La creació de les noves secretaries podrà anar acompanyada de la fusió d'algunes de les ja existents per evitar duplicitats.

L'Executiva Nacional es reunirà, pel cap baix, mensualment o quan ho demanin tres regionals o secretaries. S'institueix la figura de la permanent nacional, formada per totes les secretaries nacionals, per tal de gestionar els acords presos per l'executiva. El secretari de l'executiva comunicarà als responsables regionals els punts tractats a la permanent.

La futura reforma dels Estatuts analitzarà el règim d'incompatibilitats per tal de fer incompatibles determinats càrrecs públics electes amb els càrrecs de direcció del partit.

Les secretaries previstes estatutàriament assumeixen les funcions previstes als Estatuts, amb les següents diferències:

La secretaria general assumia la responsabilitat de coordinar les tasques comunicatives. Es crea una **secretaria de Comunicació** que assumeix les funcions de definir un pla de comunicació i imatge corporatius i la seva aplicació. Preferentment, serà una persona com més transversal millor i de prestigi contrastat en el món periodístic i cultural per tal de garantir un missatge adequat, exigent i afable en les campanyes que iniciem. El pressupost anual haurà de garantir, dintre dels recursos disponibles, els mitjans necessaris per a fer-ho possible. En una primera fase, contactarà amb els mitjans de comunicació per tal de mantenir-hi una interlocució fluida. Preferentment, també exercirà funcions de portaveu i unes relacions amistoses amb els mitjans, la participació en tertúlies polítiques, la preparació de campanyes publicitàries i electorals, l'articulació del missatge, amb unes formes simpàtiques i agradables, la promoció de SI entre els nous adherits i la comunicació interna de dalt a baix i de baix a dalt.

La secretaria d'Aspectes Jurídics i secretari de l'Executiva tindrà la responsabilitat de gestionar els aspectes jurídics de l'organització i de la coalició, a més d'exercir les funcions de secretari de l'Executiva; comunicarà a l'Executiva Nacional i al Consell Nacional els acords presos i els aspectes tractats.

Es podrà crear la secretaria de **Portaveu nacional** que, conjuntament amb la secretaria general i la Presidència, podran actuar com a portaveus de SI tot assegurant que els plantejaments expressats han estat debatuts i acordats a l'Executiva Nacional, al Consell Nacional o al congrés nacional segons s'escaigui.

Es crea la **secretaria de Campanyes, Mobilització, Cohesió i Reunificació nacional**. La nova etapa en què SI no té representació política supramunicipal, en què l'estat espanyol ha emprès una campanya de repressió i menyspreu a tots els elements culturals, històrics i lingüístics, ens obliga a ser presents al carrer i a fer més visible que mai el rebuig del poble català als atacs de l'espanyolisme. Accions vistoses, de protesta no violenta que hauran de vincular-se amb l'acció de SI al carrer i incorporar una visió de la nació completa.

2. Es crea la **secretaria d'Enllaç amb la Coalició**. Es constata que la coordinació entre SI i els partits integrants de la coalició ha estat millorable. S'incorpora la secretaria d'Enllaç amb l'objectiu que el contacte i intercanvi d'informació siguin

molt més fluids. A més, cadascun dels partits de la coalició podrà designar un conseller nacional, amb veu i vot, i un més per cada cinquanta adherits (amb un màxim de tres consellers nacionals) que acrediti que formen part de SI i del corresponent partit membre de la coalició. La futura secretaria de Comunicació elaborarà un informe de la imatge corporativa i de marca de SI per poder-les adequar a les noves necessitats i perquè es projecti la imatge de la coalició. La secretaria d'Enllaç amb la Coalició serà ocupada, rotatòriament o de la manera que acordin entre ells, per membres de cadascun dels partits integrants de la coalició.

3. SI, **organització municipalista**. El suport i l'assessorament als nostres regidors i regidores ha de centrar bona part dels nostres recursos, per tal que els nostres regidors transmetin una bona imatge i els ciutadans s'identifiquin amb SI. Crearem la figura de l'assessor en matèria municipalista que coordini, amb la secretaria d'acció municipal, la tasca institucional dels nostres electes municipals i d'aquelles locals que tinguin grups municipals sense representació institucional però que sí que tenen presència amb discurs municipalista. Promourem, també, els contactes amb grups municipalistes per conformar futures llistes municipals en municipis amb possibilitats d'obtenir representació en llistes pròpies o en coalició amb unes altres organitzacions.

4. **SI, defensa de l'estat del benestar i acció independentista.**

Com incidir en el debat polític català és el nostre principal repte com a organització. Per tal de fer-ho possible proposem.

- a) Ser l'acció **independentista** a la gestió del govern autonòmic. Cal analitzar la tasca del govern per valorar si els fets coincideixen amb les paraules. És a dir, fiscalitzar si la gestió autonomista va adreçada o no a promoure la independència o va en la línia de gestionar l'autonomia i buscar un punt de trobada amb Espanya. Fer i publicar una valoració periòdica del procés cap a la independència engegat en aquesta legislatura. Per fer-ho, aprofitarem l'experiència parlamentària de SI i alhora el fet que actualment ja no és al parlament i, per tant, es pot visualitzar com una entitat externa i independent. Aquesta

valoració o balanç es farà en cada ocasió conjuntament amb aquelles entitats, organismes o persones de rellevància i externes a SI amb qui es pugui arribar a un acord. Per això, proposem de **generar tantes sectorials com conselleries tingui el govern** i fiscalitzar-ne la feina feta i formular propostes alternatives, si cal. Els responsables de les sectorials seran, un cop ratificats per les assemblees de cada una, a proposta de la secretaria de Política Sectorial, membres de ple dret del Consell Nacional. Amb aquest objectiu, la secretaria de Política Sectorial crearà un reglament que haurà de ser aprovat per l'Executiva Nacional, per tal de concretar quins requisits ha de complir una sectorial per a poder ratificar el seu responsable a fi de poder ser Conseller Nacional. Aquests requisits han de concretar la quantitat mínima d'adherits/es al corrent de pagament que s'hagin apuntat a la sectorial i alhora demostrar que hi ha hagut una activitat constant en el temps. Al mateix reglament, hi constarà quina és la durada del mandat i de quina manera pot extingir-se la condició de responsabilitat. Un cop ratificada la persona responsable, per l'assemblea de la sectorial, es comunicarà a l'Executiva Nacional i a la mesa del Consell Nacional a fi que es doni d'alta com a membre del Consell Nacional.

- b) Dinamitzar el **CES** per tal que sigui el *think tank* de l'independentisme català que formuli les propostes que permetin l'exercici del dret a l'autodeterminació i teoritzin sobre com cal fer ús de la **DI** (declaració d'independència). Ponents que hagin participat en processos similars, experts internacionals...
- c) Eixamplar les complicitats amb el màxim nombre d'organitzacions independentistes i figures mediàtiques que vulguin identificar-se amb SI i participar en el seu **Consell Assessor**. El Consell Nacional podrà proposar membres per al Consell Assessor.
- d) Organitzar la **mobilització** contra de les retallades, en defensa del model d'estat de benestar (amb el benentès que la independència ens permetria de mantenir el nivell de presentacions, sense retallades imposades per l'espoliació espanyola), en defensa de la nostra identitat i institucions i

en defensa del medi i d'un model energètic desnuclearitzat i basat en les energies renovables. Presència al carrer amb **iniciatives mediàtiques** que permetin d'identificar-nos i tenir visibilitat pública.

Finalment, caldrà redefinir l'**estructura territorial de SI** per tal d'adaptar-la a una nova situació. Els aspectes que entenem que caldrà analitzar en la futura reforma d'Estatuts són els següents:

1. Valorar la possibilitat de reestructurar l'actual Regional Metropolitana dividint-la en tres: una que agruparia els dos Vallès, una que agruparia Barcelonès Nord i Maresme, i una altra que agruparia tots els municipis del Baix Llobregat.
2. Valorar la possibilitat d'unificar la Regional del Pirineu i la de Ponent. Iniciar una ronda de contactes amb els territoris afectats i, en cas que hi hagi consens, incorporar-ho a la proposta de reforma d'Estatuts. Valorar la possibilitat de considerar la Cerdanya part de la Regional gironina.